

Trotse omma

Het afgelopen jaar was erg bijzonder voor Janneke Brinkman. In augustus werd ze namelijk voor het eerst oma. Haar zoon Eduard (31) en zijn vrouw Paula van Gelein Vtringa (33) werden de trotse ouders van een zoon, David.

“David is ons eerste kleinkind,” vertelt Janneke, terwijl ze stralend met haar twee maanden oude kleinzoon op schoot zit. “Oma worden is een ongelooflijke ervaring, ik had niet gedacht dat het zo bijzonder zou zijn. Voor ouders is het het allerbelangrijkst dat je kinderen gelukkig worden. Daar gaat het uiteindelijk om in het leven. En als je dan ziet dat hun geluk wordt bekroond met de komst van zo’n klein mensje, dan is dat helemaal wonderbaarlijk. Van oma worden had ik mij wel een beetje een voorstelling gemaakt. Ik vond het reuze spannend om de buik van mijn schoondochter steeds dikker te zien worden. Trots vertelde ik aan iedereen dat er een kleinkind op komst was. David werd op een zaterdagmiddag geboren en hoewel Paula en Eduard doodmoe waren, mochten we ’s avonds toch al komen kijken. Op het moment dat ik onze kleinzoon mocht vasthouden, ging er heel

veel door mij heen. Opeens voel je dat hij toch ook een klein beetje van jou is; je eigen vlees en bloed. Voor Elco was het net zo emotioneel, de tranen stonden in zijn ogen. Bovendien is David de oudste zoon, van de oudste zoon, van de oudste zoon, van de oudste zoon Brinkman. Dat zijn vier generaties! Het feit dat Elco’s vader nog leeft, maakt het helemaal uniek. David heet voluit Leendert Cornelis Pieter David.”

“Eduard en ik vonden het leuk om de namen Leendert en Cornelis, die al een paar generaties in de familie Brinkman voorkomen, door te geven,” vertelt schoondochter Paula, een 33-jarige advocate. “Bovendien heet Eduards vader ook zo. Pieter is de naam van mijn overleden vader. Hij is dus vernoemd naar beide grootvaders. En David vonden Eduard en ik gewoon een heel mooie naam.”

“Het is ook een nieuwe ervaring,” vertelt Janneke, “om je eigen zoon en schoondochter opeens in de rol van vader en moeder te zien.”

“Van moeder worden,” zegt Paula, “kun je je van tevoren absoluut geen voorstelling maken. Zwanger zijn vond ik heel mooi, maar het was niet zo dat ik zwevend door het leven ging. Op zich veranderde er eigenlijk niet veel, behalve dan die dikker wordende buik. Ik dacht: zo zal het straks ook wel zijn. Als ik ben bevallen, vind ik het leuk dat ik een baby’tje heb. Dit klinkt ongetwijfeld nuchter, maar ik dacht echt dat ik het zo zou beleven. Maar toen ik van David was bevallen, werd ik overvallen door een golf van emoties, die nog steeds niet is uitgerold. De gevoelens die het krijgen van een kind bij je oproept, hebben een diepte die je voor niemand anders voelt. Het is intens en overweldigend. Ook is de leeuw in mij naar boven gekomen. Constant wil ik bij hem zijn; ieder ademtugje van hem meemaken. Goedbedoelde adviezen waardeer ik zeer en ik ga zeker niet voorbij aan nuttige tips, maar toch denk ik vaak: ja, ja, natuurlijk, maar ik doe het toch op mijn manier. Een voorbeeld: David slaapt ’s nachts nog niet door. Ik heb al van verschillende kanten het advies gekregen om hem even te laten huilen. In het verleden heb ik op baby’s gepast en ▶

Janneke:
'De geboorte van
maakt me weer extra bewust van
de essentie van het bestaan'

David

toen had ik er geen enkele moeite mee om dat te doen. Maar als David huilt, word ik daar helemaal ongelukkig van. Dat kan ik niet. Daar ben ik nog niet aan toe. Mijn leeuwinnengedrag maakte me ook een beetje egoïstisch. Zo had ik gedacht dat ik de oma's meer ruimte zou kunnen geven. Mijn moeder had een paar weken vakantie opgenomen om te kunnen kramen. Voor de geboorte vond ik dat een prima idee, dan kon ik lekker een beetje uitrusten, dacht ik. Maar in de praktijk wilde ik toch iedere luier verschonen, hem ieder pakje aantrekken. Kortom, wilde ik hem eigenlijk niet uit handen geven. Dat heb ik op een gegeven moment wel een beetje los kunnen laten. En de andere oma, mijn schoonmoeder, waait regelmatig aan om even gezellig met David bezig te zijn. Zo had ik het mij eigenlijk wel voorgesteld." Janneke: "Maar ook als ik niet bij David ben, denk ik veel aan hem. En ik hoop dat onze kleinzoon bij ons komt logeren als Eduard en Paula eens een paar dagen weg willen, zodat Elco en ik hem lekker voor onszelf hebben. Dan kunnen we hem tussen ons in bed leggen en heerlijk met hem tuttelen. Ik hoop gewoon een leuke oma voor David te zijn. En dat hij bij ons het gevoel krijgt, dat ik vroeger bij mijn oma had: iemand bij wie je altijd welkom bent en bij wie het warm en gezellig is." Ze lacht. "Bijkomend voordeel: oma's mogen natuurlijk meer verwennen dan moeders!"

Dat het belangrijk is dat kleinkinderen hun grootouders leren kennen en dat ze een samen een band opbouwen, beaamt Paula.

Maar hoe zit het met de opvoeding, zullen Eduard en zij het anders doen dan hun ouders hebben gedaan? Paula: "Ik heb het idee dat Eduard is opgevoed met vrij veel regels, terwijl ik thuis vrijer ben gelaten. De vrijheid die ik heb gekregen, wil ik ook aan David geven, dat is een automatisme. Terwijl Eduard waarschijnlijk wat strikter en meer gedisciplineerd zal zijn. Daar zullen we wel een balans in vinden. Want ik vond die vrijheid dan wel heerlijk, maar zo nu en dan had ik best wat meer regels willen hebben. Met de komst van een kind schuift alles een beetje op, merk ik. Er is iets anders op de eerste plaats gekomen. Het is alsof er een nieuwe zon is gaan schijnen, waar ik nu omheen draai. Ook dat gevoel is nieuw voor mij. David is nummer één en de rest komt op de tweede en derde plaats. Ik werkte altijd fulltime en straks gaan Eduard en ik allebei één dag minder werken. Voor de overige drie dagen wordt het de crèche, of een oppas aan huis. Dat idee vind ik overigens nog verschrikkelijk." "Ik had het voordeel dat ik thuis kon werken," vertelt Janneke. "Toen Elco in 1982 minister werd, was onze jongste dochter Henriëtte net geboren. Het was een drukke, hectische tijd, niet in de laatste plaats omdat cultuur onder zijn ministerschap viel. Dat betekende dat wij 's avonds vaak weg moesten. Je zou kunnen denken dat Henriëtte een beetje in de verdrinking is gekomen, maar toch is onze dochter een heel stabiel en relaxed mens geworden. Hoe een kind met je afwezigheid omgaat, heeft veel met je eigen houding te maken." David, die zoet

op zijn speen heeft liggen sabbelen, begint een beetje te huilen. Terwijl Janneke haar kleinzoon aan Paula geeft, zegt ze: "Door de geboorte van David word ik me toch weer bewust van een aantal dingen. Elco en ik zijn op een leeftijd gekomen dat wij geregeld begrafenissen meemaken. Dat zijn behalve trieste, ook mooie ervaringen, omdat je stilstaat bij het leven. Je realiseert je weer hoe belangrijk liefde is, en de zorg voor anderen. Of het ertoe deed dat je er was. Ook het feit dat Elco heel ziek is geweest komt juist met de komst van zo'n nieuw, gaaf leventje, weer boven. Leven en dood, zo dicht bij elkaar. Het maakt je extra bewust van de essentie van het bestaan. Aan David zie ik hoe het leven doorgaat." ❀